

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

לשבת קדש פרשת לך לך תשע"ז

שו"ת סיכום הדף היומי

מ"ל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

נזיר - ס"ג

1. משנה - נזיר שגילח בסוף נזירותו ואח"כ נודע לו שנטמא למת בימי נזירותו. האם צריך לסתור?

א. אם נטמא בטומאה ידועה, כגון שנמצא מת בדרך שעבר - סותר.

ב. אם נטמא בטומאת תהום, שניכר שלא היה ידוע לאיש - אינו סותר.

אם נודע לו קודם שגילח, גם בטומאת התהום - סותר, ואף שכבר הביא קורבנותיו. [ובגמ' העמידו זאת בשיטת ר"א הסובר שתגלחת מעכבת].

2. אלו דוגמאות מביאה המשנה?

א. ירד לטבול במערה מטומאת שרץ, ונמצא לאחמ"כ כזית מת צף על פי המערה, ויתכן שהיה הכזית במערה בשעה שטבל, והמערה האהילה - טמא, כיון שהמת צף והטומאה ידועה.

ב. מצא מת משוקע בקרקע המערה, ונראה שטבע שם ולא נודע לאיש - נחשב טומאת התהום, ולכן:

אם ירד לטבול להתקרב - ונודע לו לאחר שגילח, טהור.

אבל אם ירד ליטהר מטומאת מת - טמא, שחזקת טמא טמא, ולא נאמרה לגביו ההלכה של טומאת התהום, וחזקת טהור טהור, שרגלים לדבר.

3. מנין שטומאת התהום אינה סותרת נזירות?

א. ר' אלעזר - 'וכי ימות מת עליו בפתע פתאום' עליו - במחזורת לו.

ב. ריש לקיש - 'כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה', כמו דרך שהיא בגלוי, אף כל בגלוי.

והקשו א. שנינו - איזוהי טומאת התהום: כל שאין אפילו אחד בסוף העולם שמכירה. ובשלמא אם לומדים מדרך: אכן אם אחד מכירה היא גלויה. אבל אם לומדים מ'עליו' אף אם מכירה אחד בסוף העולם - הרי לו עצמו לא היתה ידועה.

ב. שנינו - המוצא מת מושכב לרחבה של דרך, לענין תרומה - מי שעבר שם טמא, לענין נזיר ובעשיית פסח - טהור.

ואם זה נלמד מדרשא מדוע יש לחלק.

ג. למסקנה - הלכה למשה מסיני.

4. נסתפק רמי בר חמא: נטמא בתוך מלאת ונודע לו לאחר מלאת קודם שגילח, אחר איזה שעה הולכים. למאי נפקא מינה? ומנין פשוט?

לשיטת ר' אלעזר שהנטמא לאחר מלאות סותר רק שבעה - אם הולכים לפי זמן הטומאה, סותר כל הנזירות. ואם לפי הידיעה, סותר רק שבעה.

רבא רצה לפשוט - שנינו אם נודע קודם גילח, בין בטומאה ידועה ובין בתהום - סותר.

והרי אין לומר שמדובר שנודע לו בתוך מלאות שזה פשיטא, אלא בהכרח מדובר שנודע לו לאחר מלאת, ומשמע שסותר.

וביררו - עדין נסתפק האם סותר הכל או שבעה.

ואף לר' אלעזר יתכן שסותר שבעה רק כשגם נטמא לאחר מלאות, אך כשרק נודע לו לאחר מלאות, ונטמא בתוך מלאות אולי יסתור הכל.

וביארזו - מכך שאין התנא מחלק בנטמא קודם שגילח, משמע שכשם שבנטמא לאחר מלאות סותר רק 7, כך בנטמא קודם מלאת ונודע לאחר מלאת.

5. ברייתא - המוצא מת קבור מתחת רחבה של דרך, לתרומה - טמא, ובנזיר ובעושה פסח - טהור. באלו אופנים פוסקת הברייתא שאף בתרומה טהור?

א. אם יש מקום לעבור מבלי לאהיל על המת.

ב. אם מצאו משובר או מפורק, אפילו אין מקום לעבור - תולים שמא בין פרקין עבר.

אמנם בקבר, אפילו משובר ומפורק - טמא, מפני שקבר מצרפו.

ומה שתולים שעבר בין הפרקין זה במהלך ברגליו, שאפשר לו שלא יגע ושלא יסיט ושלא יאהיל,

אבל טעון או רכוב - שאי אפשר שלא יגע וכו' - טמא.

עוד שנינו - כל זה בטומאת התהום אבל בטומאה ידועה גם נזיר ועושה פסח טמאין.

6. המשך הברייתא - דין טומאת התהום נאמר במת בלבד. באיזה אופן נחשב טומאת התהום?

רק כשהיה טמון בתבן או בצרורות, אבל אם טמון בימים ובאפילה ובנקיקי הסלעים - אי"ז טומאת התהום, כיון שיתכן שמישהו ראה.

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת" (חגיגה ט)